

videre, skjøndt den angivne Betingelse er opfyldt.

Jeg lægger med Hensyn til Behandlingen af denne Sag afgjørende Vægt paa de 3 Hovedpunkter, som det ærede Mindretal har stillet op: Bøien, Spørgsmaalet om Hilspligten og Bånd og Brødstraf som arbitrær Straf. Jeg holder mig nu særlig til den nye Straf: Bøien, i den Stikelse, hvori den nu er foreslaaet. Denne Strafs Karakter overfor den Enkelte, det forhaandende Moment, der ligger i den, skal jeg ikke her beskrive, thi det vilde kun blive et Plagiat af, hvad vi have hørt af det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup). Jeg henviser i saa Henseende til det ærede Medlems Foredrag forleden Dag. Jeg tror, han i den Henseende har givet en meget klar og tydelig Fremstilling af dette Spørgsmaal. Men der er et andet Spørgsmaal, som staar i Forbindelse dermed, og det er det, at, naar man saaledes skærper Straffen i Forhold til, hvad vi hidtil have anset for human og menneskeligt med Hensyn til Bestemmelserne i den nye Straffelov, styrker man med det Samme en tilsvarende haard og streng Tone i Hæren mellem Befalingsmænd og Menige. Ved enhver ny, streng Straf, de lægge til, enhver Indrømmelse, de der gjøre, saaledes som nu her, gjøre de det endnu vanskeligere at tilvejebringe en human Aand i hele Befalingsmændenes Behandling af de Menige. Det ærede Medlem sammenlignede sin Straffelov med de tidligere fastsatte Straffe. Det ærede Medlem skulde dog tilføje, at disse gamle Straffe ere Levninger fra den Tid, da vi havde Træhesten, den spanske Rappe, Hundehullet osv. Det er i Overensstemmelse med den Aand, som da herskede, og under Hensyn dertil, at det ærede Medlem taler om, at han dog opnaar Fremskridt ved at stille sig som yberste Højres Ordsgæver i denne Sag. Det ærede Medlems Udtalelser ville utvivlsomt, dersom vi overføre dem paa et andet Omraade, have mange Forbilleder. Naar man talte om at ville lette Bondens Tryk, men ikke at give ham fri, da er jeg overbevist om, at man vilde sammenligne de Rettelser, han da fik, med den Tilstand, han retlig var underkastet; og dersom de Betragtninger skulde have været gjort gjældende, som den ærede Ordsgæver nu gjør gjældende lige overfor Straffeloven, da havde vi hverken faaet 1784 eller 1788 eller 1801 eller 1834 og endnu mindre 1848. Nei, de maa tro, at det har en ganske særlig symbolisk politisk Betydning, at dette Folkething foreslaar noget Saadant; thi det ærede Medlem for Ringsted (Sahle) har Net i den Betragtning, at Et er at trækkes med Levninger fra sundne Læder, indtil den friere Aand kan blive stærk nok til at overvinde Reaktionen, et Andet er selv at sætte sit demokratiske Segl paa Straffe, som i Forhaandelse og Barbari staa fuldstændig ved Siden af det Andet. Den Dag vil staa

som en Mærkedag i vor Historie, da det danske Folkething vil lægge Bøien om begge Ben paa den danske Menigmand. Man vil ikke kunne paavise en Beslutning af en tilsvarende Art af det danske Folkething med den særegne Betydning, som dette vil faae. De Herrer vide jo dog, at vi i den borgerlige Straffelov ikke have noget Lignende. End ikke de værste Forbrydere, selv Mordere behandler man paa den Maade. Man sætter dem i Arrest, men man binder dem ikke, undtagen i det Tilfælde, hvor Arresten ikke kan holde dem, og man er i Nødværge ligeoverfor dem. Men her, selv om man har Arrestlokale, lader man sig ikke nøie med det, men bindes skulde de. Naar det ærede Medlem fortalte os om de mange i Reskripter og i Anordninger eksisterende Straffe i Sammenligning med dette, en ny levendegjort Lov, beseglet af Folkets Udvalgte, vil han komme slemt tilkort med denne Theori, hvis han ligeoverfor ethvert andet Lovforhold skulde opgrave alle hidtil ikke ud af Kraft satte Anordninger og Bestemmelser om vedkommende Forhold. Naar det ærede Medlem vilde tage Lovene om Kirkelig Frihed, vil saa det ærede Medlem opgrave alle de gamle Bestemmelser, f. Ex. den om Gabelstøffen for dem, der ikke gaa to Gange i Kirke; den er — saavidt jeg veed — ikke havet endnu. Men noget Lignende gjør det ærede Medlem ved at opgrave alle de gamle Anordninger her. Jeg vil bede det ærede Medlem, som talte om Krumslutning, at erindre, at denne allerede i det Væsentlige blev affaftet paa den Tid, da overhovedet Folkethinget havde Indflydelse paa Administrationen. Men hvorfor har det ikke den Betydning nu, hvis er Skylden?

Med Hensyn til Eftertjenesten, som det ærede Medlem gjør saa meget Væsen af, vil jeg sige, at der fra et militært Standpunkt ikke maa være noget mere velbehageligt Forslag i hele hans Lov end Forslaget derom. De blive jo saa mange om Arbejdet og faae forholdsvis saa Lidt at bestille, og nu frier han dem for Enhver, som de ikke synes om at trækkes med; de have jo Folk nok. Det er et saa velbehageligt militært Forslag, som tænkes kan, det har det ærede Medlem nysigtigt stillet i Forøvr af sine egne Venner. Eftertjenesten gif det ærede Medlem tilbids med til i 1876—77; der var ikke Tale om den som en Straf, men kun som en forlangt Tjeneste for at faae de Vedkommende fornødent uddannede. Det kan ganske vist nu falde bort, efter at de have faaet saa mange til at uddanne dem. Det omskrives naturligvis i den Retning, som den militære Velbehagelighed ønsker det; men naar det er saa, hvorfor saa stille det frem som en særegen Fortjeneste?

Det ærede Medlem kom ogsaa tilbage til 1871 angaaende denne Sag. Hvis den ærede Formand vil tillade mig det, vil jeg oplæse nogle Linier angaaende denne Sag. Der var dengang